

מנייה עד דיתוב לבייתה.

שומר אותו בדרך ולא נפרד ממנו עד שישוב לביתו.

בשעה שנכנס לביתו צריך לשמח את אשתו [ביתו], משום שאשתו גרמה לו אותו זיווג עליון. כיון שבא אליה, צריך לשמח אותה משום שני טעמים. אחד משום חדות אותו זיווג, חדות המצוה היא, וחדות המצוה חדות השכינה היא.

וְדָא עוּד אֵלָא דְאֶסְגִי שְׁלוֹם סַתָּם (לתתא) (ג"א לאתתא) הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (איוב ה) וַיִּדְעַתְּ פִי שְׁלוֹם אֶהְלֵךְ, וּפְקַדְתָּ נֹדֶךְ וְלֹא תַחֲטֵא. וְכִי אֵי לֹא פְקִיד לְאַתְתִּיהָ חֲטָא אִיהוּ. הֲכִי הוּא וְדָאֵי. בְּגִין דְּגָרַע יָקָר זְוִיגָא עֲלָאָה דְאֶזְדוּגַת בֵּיהּ וּדְבִיתָהּוּ גְרָמָא לִיהּ. וְחַד דָּאֵי מִתְעַבְרָא אֶתְתִּיהָ זְוִיגָא עֲלָאָה אַרִיקַת בְּהּ נִשְׁמַתָּא קַדִישָׁא דְהָאֵי בְרִית אֶקְרִי בְרִית דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא בְּעֵי לְכוּנָא בְּחֶדְוֹתָא דָּא כְמָה דְבְעֵי בְּחֶדְוֹתָא דְשַׁבַּת (דאנן חכמים) דְאִיהוּ זְוִיגָא דְחַפְמִינִן. וְעַל דָּא וַיִּדְעַתְּ פִי שְׁלוֹם אֶהְלֵךְ דְהָא שְׁכִינְתָּא אֶתִיָּא עִמָּךְ וְשָׂרְיָא בְּבֵיתְךָ. וְעַל דָּא (איוב ה) וּפְקַדְתָּ נֹדֶךְ וְלֹא תַחֲטֵא. מָאֵי וְלֹא תַחֲטֵא. לְשִׁמְשָׁא קָמֵי שְׁכִינְתָּא חֶדְוֹתָא דְמַצְוָה.

בגוונא דא תלמידי חכמים דמתפרשן מנשייהו כל אנון יומין דשפתא בגין לאתעסקא באורייתא. זווגא עלאה אַזְדוּגַת בְּהוּ וְלֹא מִתְפָּרְשָׁא מְנִייהוּ בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח דְכַר וְנוֹקְבָא. כִּיּוֹן דְעָאֵל שַׁבַּת בְּעֵינִן תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים לְחַדְתָּא לְדְבִיתָהּוּ בְּגִין יָקָר זְוִיגָא עֲלָאָה. וְלְכוּנָא לְבִייהוּ בְּרַעוּתָא דְמֵאֲרִיהוֹן כְּמָה דְאֶתְמַר.

בגוונא דא, האי מאן דאתתיה ביומי מסאבו דילה ונטיר לה פדקא יאות. כל אנון יומין זווגא עלאה אַזְדוּגַת בְּהִדְיָה דִישְׁתַּכַּח

במו זה תלמידי חכמים שפורשים מנשותיהם כל אותם ימי השבוע [פדי להתעסק בתורה, הזיווג העליון נדווג בהם ולא נפרד מהם פדי שימצא זכר ונקבה. כיון שנכנסת שבת, צריכים תלמידי חכמים לשמח את נשותיהם משום כבוד הזיווג העליון, ולכון לבס ברצון רבונם כמו שנאמר.

במו זה מי שאשתו בימי טמאתה ושומר אותה פראוי, כל אותם הימים הזיווג העליון מזדווג עמו שימצא זכר ונקבה.